φύλλο **20,** Μάρτιος 2008

Εκτός Σχεδίου

περιοδική έκδοση
του ΝΕΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ

ΕΚΛΟΓΕΣ στο ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ
29 & 30 Μαρτίου 2008

Στην αγωνία των καιρών, απάντηση: ο αγώνας

Εκλογές στο ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ θα γίνουν σε συνθήκες κρίσης.

Κρίσης που πλήττει τους αρχιτέκτονες, όπως και τους υπόλοιπους εργαζόμενους, κυρίως λόγω του ασφαλιστικού, των εξελίξεων στις εργασιακές σχέσεις αλλά και των σημαντικών αρνητικών γεγονότων στους τομείς της αρχιτεκτονικής, της πόλης και του περιβάλλοντος.

Κρίσης στη χώρα, με μια κυβέρνηση που σκέφτεται πού θα χτυπήσει, σε αναμέτρηση με τις μαζικές κινητοποιήσεις, μιαν αξιωματική αντιπολίτευση, που υποκρίνεται ότι θα εξυπηρετούσε άλλους στόχους και συμφέροντα, αν ήταν στην κυβέρνηση, και με το νέο αλλά και τον παλιό πρόεδρο του ΣΥΝ να φαντάζονται (ίσως όχι παράλογα) ότι είναι το ΠΑΣΟΚ του 1980 εν έτει 2008. Και όλα αυτά σε ένα γενικευμένο περιβάλλον διαφθοράς και παρακμής.

Κυρίως όμως κρίσης στον κόσμο! Ο διεθνής ιμπεριαλισμός «ανακαλύπτει» άλλη μια άλυτη αντίφασή του: κατάργηση των συνόρων στη διακίνηση κεφαλαίων και εμπορευμάτων, όμως με ταυτόχρονη δημιουργία νέων εθνοτικών συνόρων, κρατιδίων και προτεκτοράτων, που ενθαρρύνονται συνήθως από τους εσωτερικούς ανταγωνισμούς του και συνοδεύονται συχνά από φαινόμενα εθνοκάθαρσης και άλλα είδη βαρβαρότητας. Με το Κόσοβο ανάβει ξανά φωτιές στη γειτονιά μας. Τα αμερικανονατοϊκά στρατεύματα και οι στρατιωτικές ιδιωτικές εταιρίες δολοφόνησαν χιλιάδες ανθρώπους και κατέστρεψαν ολόκληρες περιοχές, αλλά δεν νίκησαν στο Ιράκ, ούτε στο Αφγανιστάν. Η προελεύσεως ΗΠΑ διεθνής «φούσκα» των στεγαστικών δανείων, των ομολόγων δομημένων και μη, των ασφαλιστικών ταμείων και εταιριών και η συναλλαγματική αναστάτωση υπενθυμίζουν στους εργαζόμενους ότι πραγματικό μέτρο της αξίας είναι μόνο η ανθρώπινη εργασία.

Στις συνθήκες αυτές, όπως είναι φυσικό, η αρχιτεκτονική, αντί να υπηρετεί τον άνθρωπο, χρησιμοποιείται όλο και περισσότερο για την κερδοφορία του κεφαλαίου, καταστρέφοντας ταυτόχρονα πολύτιμους πόρους και πρώτα και κύρια πολύτιμους ελεύθερους και δημόσιους χώρους.

Ποια όμως είναι η αντανάκλαση αυτής της πραγματικότητας στις συνειδήσεις;

Ερώτηση προς κάθε υπεύθυνο:

Ποιος ήταν ο λόγος της απόφασης αποχώρησης από το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων και της δημιουργίας του χωριστού ψηφοδελτίου της Πανεπιστημονικής 15 ημέρες πριν τις εκλογές;

Ο δικομματισμός δημοσκοπικώς καταρρέει. Όμως η ανάκαμψη του μαζικού κινήματος καθυστερεί. Μεγάλα συνδικάτα και άλλοι μαζικοί φορείς (και ο Σύλλογος Αρχιτεκτόνων) ελέγχονται από τον δικομματισμό των μεγάλων συμφερόντων των κυκλωμάτων και των «εξυπηρετήσεών» τους.

Σήμερα η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων στην Ελλάδα αλλά και στον υπόλοιπο κόσμο, όπου κυριαρχούν οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής, δέχεται γενικευμένη επίθεση ως προς τα δικαιώματά της. Στην Ε.Ε., ειδικότερα, η παραπάνω επίθεση είναι ενορχηστρωμένη με βάση τη συμφωνημένη από τις κυβερνήσεις «στρατηγική της Λισσαβόνας», αλλά το γενικότερο πλαίσιο έχει διαμορφωθεί από σειρά δεσμευτικών αποφάσεων και συνθηκών της Ε.Ε. (Μάαστριχτ, Μπολώνιας κ.λ.π.).

Οι εργαζόμενοι αρχιτέκτονες και πρώτα-πρώτα οι υπάλληλοι βιώνουν μιαν απίστευτη ψυχολογική πίεση, καταπίεση και αλλοτρίωση. Καθημερινά έρχονται αντιμέτωποι με την αντίφαση ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της αρχιτεκτονικής από τη μια, και από την άλλη στα ιδιοτελή κριτήρια και στην ιδιωτική ιδιοποίηση του αποτελέσματος της δουλειάς τους. Στις συνθήκες αυτές φυσικά δεν μπορούμε να μιλάμε για έμπνευση και αρχιτεκτονική δημιουργία.

Ο Σύλλογος Αρχιτεκτόνων, ένας φορέας που θα μπορούσε να έχει μεγάλη απήχηση, πρέπει να επανασυνδεθεί με την παράδοση της κοινωνικής προσφοράς που τον διέκρινε κατά το απώτερο παρελθόν. Να εργασθεί με σκοπό τη διάθεση της επιστήμης στην προσπάθεια για την ανάλυση των αιτίων και την επίλυση των ευρύτερων λαϊκών προβλημάτων. Πρέπει από την άλλη να προσανατολισθεί στην επίλυση των όλο και οξύτερων επαγγελματικών και εργασιακών προβλημάτων των μελών του. Για να γίνει αυτό, για να ξεπεραστεί η απογοήτευση των αρχιτεκτόνων, ο σημερινός συσχετισμός δυνάμεων στο Σύλλογο είναι ανάγκη να ανατραπεί.

Κανένας κλάδος, καμιά κατηγορία εργαζομένων δεν μπορεί μόνη της να αποκρούσει την επίθεση που δέχεται. Και οι αρχιτέκτονες που είναι απαραίτητο να δουλεύουν για να ζήσουν, οι αρχιτέκτονες που θέλουν να ζουν από τη δουλειά τους, πρέπει να βρουν τον τρόπο να συμβαδίσουν με το ταξικά προσανατολισμένο τμήμα του εργατικού κινήματος, όχι μόνο για τους συνδικαλιστικούς τους στόχους, αλλά και για το ξαναζωντάνεμα στις συνειδήσεις της προοπτικής της σοσιαλιστικής κοινωνίας ως μόνης τελικής εναλλακτικής εκδοχής στη σημερινή βαρβαρότητα.

Οι θέσεις και οι προτάσεις του Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων

μπροστά στις ζοφερές συνθήκες που προμηνύονται για τον κλάδο και την κοινωνία

Η όξυνση και περιπλοκή των προβλημάτων κάνει τις εκλογικές αναμετρήσεις ακόμα και στο Σύλλογο Αρχιτεκτόνων να αποτελούν αναμετρήσεις εφ' όλης της ύλης. Όμως η οικονομία των δυνάμεων και της ύλης του Εκτός Σχεδίου μας αναγκάζει να παρουσιάσουμε συνοπτικά τις θέσεις του Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων στα πιο καυτά ζητήματα, επιβεβαιώνοντας ταυτόχρονα τη σταθερή επιμονή στις διακηρυγμένες πάγιες θέσεις μας.

Το ασφαλιστικό

Είναι το κύριο συνδικαλιστικό ζήτημα την εποχή αυτή. Οι θέσεις του Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων για το ασφαλιστικό είναι γνωστές και σταθερές: Απαιτούμε την κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Δημόσια, καθολική, υποχρεωτική ασφάλιση για όλους τους εργαζόμενους και τους άνεργους. Αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν Υγεία και Πρόνοια.

Είμαστε αντίθετοι σε οποιαδήποτε ενοποίηση ταμείων στις σημερινές συνθήκες, γιατί αυτό θα σημαίνει συρρίκνωση των δικαιωμάτων όλων των ασφαλισμένων. Απαιτούμε την κατάργηση του διαχωρισμού παλιών-νέων ασφαλισμένων και μείωση των εισφορών. Απαιτούμε την αποκατάσταση των συντάξεων των μηχανικών, που στη μείωσή τους συνήργησε ουσιαστικά η Διοίκηση του ΤΕΕ, με βάση τις δικαστικές αποφάσεις που δικαίωσαν τις σχετικές προσφυγές. Υποστηρίζουμε τα αιτήματα του Σωματείου των Μισθωτών Τεχνικών για τα συνταξιοδοτικά και ασφαλιστικά ζητήματα των μισθωτών συναδέλφων. Απαιτούμε την απαλλαγή του ΤΣΜΕΔΕ από την Τράπεζα Αττικής και από τη διακύβευση των αποθεματικών του στο Χρηματιστήριο και στα διάφορα ομόλογα.

Το προϊόν των γενικότερων προβληματισμών του Νέου Κινήματος για το ασφαλιστικό αντικατοπτρίζει το κείμενο «9 παγίδες για το ασφαλιστικό», που δημοσιεύεται στο παρόν φύλλο, και, όπως αποφασίστηκε, δημοσιοποιήθηκε ήδη στο «Εκτός Σχεδίου» σε μορφή εφημερίδας τοίχου του Φεβρουαρίου 2008 (αριθμ. 5).

Εργασιακός μεσαίωνας

Το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων έχει κατ' επανάληψιν αναλύσει τις αιτίες της γενικευμένης επίθεσης στα εργασιακά δικαιώματα. Οι αρχιτέκτονες ήταν από τους κλάδους που έζησαν πρώτοι τις συνέπειες των δήθεν ευέλικτων μορφών απασχόλησης, της «μαύρης» εργασίας, της εξαρτημένης εργασίας με το κομμάτι, των απλήρωτων υπερωριών, των ξενυχτιών με πρόσχημα την «παράδοση». Η σημερινή θεσμοθέτηση των σχέσεων αυτών σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης και στη χώρα μας πρέπει να βρει αντίθετους όλους τους αρχιτέκτονες που σέβονται την ανθρώπινη εργασία, δημιουργικότητα και αξιοπρέπεια, όλους τους αρχιτέκτονες που πιστεύουν ότι αρχιτεκτονική που υπηρετεί τις ανάγκες του ανθρώπου δεν μπορεί να γίνει κάτω από συνθήκες εξευτελισμού, εκβιασμού και κατατρομοκράτησης του εργαζόμενου αρχιτέκτονα.

Το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων καλεί τους μισθωτούς αρχιτέκτονες, όποια τυπική μορφή κι αν έχει η απασχόλησή τους, να συσπειρωθούν στο Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών, το μόνο συνδικαλιστικό όργανο που μπορεί να υπερασπιστεί σήμερα τα εργασιακά τους δικαιώματα.

Ο Σύλλογος πρέπει να υποστηρίζει τα αιτήματα του Σωματείου, όχι μόνο για λόγους κοινωνικούς, αλλά και επειδή η καταρράκωση των δικαιωμάτων και της αξιοπρέπειας των υπαλλήλων αρχιτεκτόνων, που αποτελούν όλο και μεγαλύτερο τμήμα των νέων, του μέλλοντος του κλάδου, αποτελεί καταρράκωση των αρχιτεκτόνων στο σύνολό τους και της αρχιτεκτονικής ως κοινωνικής λειτουργίας.

Το χάος στις υπηρεσίες,
στα πολεοδομικά γραφεία, στις ΕΠΑΕ, στο ΤΕΕ

Οι συνθήκες άσκησης του επαγγέλματος έχουν επιδεινωθεί δραματικά. Είναι συχνά εξευτελιστικές, ιδιαίτερα για τους νέους συναδέλφους. Η ελλιπής στελέχωση των υπηρεσιών, οι τεράστιες καθυστερήσεις, το χάος της νομοθεσίας και η σκόπιμη κατά το δοκούν ερμηνεία της, προετοιμάζουν το κλίμα για την κατάργηση του δημόσιου ελέγχου των έργων και την ουσιαστική παράδοσή του στις ασφαλιστικές εταιρίες μέσω της υποχρεωτικής ασφάλισης των μελετών και των κατασκευών, που θα συντρίψει τα μικρά γραφεία. Κυκλώματα όπως για παράδειγμα: διορισμός σε ΕΠΑΕ - εξυπηρέτηση του γραφείου που μεσολάβησε για το διορισμό, καταδυνάστευση των νέων κυρίως συναδέλφων – οι εκπρόσωποι στις ΕΠΑΕ ως εκλογική πελατεία στο ΤΕΕ αλλά και στους Συλλόγους, ακυρώνουν την προσπάθεια ορισμένων έντιμων και ικανών συναδέλφων να υπερασπισθούν στις επιτροπές αρχές και την αρχιτεκτονική. Ακόμα και το ΤΕΕ, όπως ήδη έχουμε καταγγείλει, με αφορμή την αύξηση των αμοιβών των μηχανικών, προσέθεσε, στην ήδη υπάρχουσα απαράδεκτη κατάσταση, μια βασανιστική γραφειοκρατική διαδικασία, που κάνει τη δουλειά του μηχανικού ακόμα πιο δύσκολη και

(Συνέχεια στη σελίδα 2)

Οι θέσεις και οι προτάσεις του Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

περίπλοκη. Το κράτος, που επιδιώκει να είναι συνεχώς και «λιγότερο», δεν έχει λόγους να ανησυχεί για το ότι η εξευτελιστική δωροδοκία, τόσο η ενεργητική όσο και η παθητική, έχουν αναχθεί σε κανόνα της «αγοράς» και σχεδόν χλευάζεται η απόρριψή της.

Ο Σύλλογος πρέπει να αποκοπεί από τα νοσηρά αυτά φαινόμενα και σε συνεργασία με τους εκπροσώπους των Δημοσίων Υπαλλήλων αρχιτεκτόνων να επεξεργαστεί σχέδιο εξυγίανσης των διαδικασιών και προστασίας του δημοσίου συμφέροντος, αλλά και προστασίας των συναδέλφων που θέλουν να αντισταθούν και να ζουν από τη δουλειά τους.

Ο δημόσιος υπάλληλος όλο και λιγότερο αρχιτέκτονας και άνθρωπος;

Στο Δημόσιο ο ρόλος και του αρχιτέκτονα, όπως και του επιστήμονα γενικότερα, υποβαθμίζεται μισθολογικά, ασφαλιστικά, ηθικά, από άποψη περιεχομένου δουλειάς, αρμοδιοτήτων και συμμετοχής στις αποφάσεις γύρω από το αντικείμενό του. Το κράτος της αναξιοκρατίας και της ευνοιοκρατίας επιδιώκει τη διαμόρφωση ενός φοβισμένου σιωπηλού αρχιτέκτονα, ανίκανου να αντιδρά στην αντιλαϊκή πολιτική της Διοίκησης, ευάλωτο στη διαφθορά και στις πιέσεις των οικονομικά ισχυρών. Επιδιώκει σε τελευταία ανάλυση ένα συρρικνωμένο δημόσιο τομέα, ταγμένο αποκλειστικά στη ρύθμιση των ζητημάτων της εγχώριας και ξένης μονοπωλιακής ολιγαρχίας και των ανθρώπων της.

Ο Σύλλογος έχει υποχρέωση να αντισταθεί, μαζί με αυτούς τους αρχιτέκτονες του δημοσίου και του ιδιωτικού τομέα που θέλουν να αντισταθούν, στην επιδεινούμενη αυτή εξέλιξη, όχι μόνο για λόγους συνδικαλιστικούς, αλλά και γιατί τεράστιες καταστροφές προκαλούνται από το κράτος αυτό στους τομείς του περιβάλλοντος, της πόλης, του δημόσιου χώρου, της αρχιτεκτονικής, που αφορούν τη ζωή και το μέλλον των εργαζομένων.

Η συγκέντρωση των έργων και ο ευτελισμός της αρχιτεκτονικής

Η συγκέντρωση & συγκεντροποίηση του κεφαλαίου στις κατασκευές, τα ΣΔΙΤ, η κυριαρχία της μελετοκατασκευής, εντείνουν την υποταγή της επιστήμης στο κεφάλαιο και τους κανόνες της «αγοράς». Το δημόσιο συμφέρον χλευάζεται. Αρχιτεκτονικά γραφεία εργάζονται κυρίως όχι για να παράγουν αρχιτεκτονικό έργο, αλλά για να εξασφαλίσουν κέρδη στο κεφάλαιο, ή ακόμα και την ανάθεση του έργου σε συγκεκριμένο εργολάβο. Τα γραφεία αυτά, που εκπροσωπούνται ισχυρά στις παρατάξεις της συνήθους πλειοψηφίας (ΠΑΣΚ, ΔΑΚ, ΑΣΑΕ και σε ορισμένες περιφερειακές) , μαζί με τους αρχιτέκτονες κατασκευαστές πολυκατοικιών (που εκπροσωπούνται κυρίως από την ΕΛΕΜ), ασκούν μεγάλη επιρροή στο Σύλλογο και φυσικά στο ΤΕΕ. Εκεί οφείλεται η ουσιαστική εγκατάλειψη των αιτημάτων για Πανελλήνιους Αρχιτεκτονικούς Διαγωνισμούς, για διαφάνεια στις αναθέσεις του δημοσίου και παροχή δυνατοτήτων αρχιτεκτονικής δημιουργίας στους νέους αρχιτέκτονες μέσω των μικρών δημόσιων έργων, όπως έχει αποφασίσει η Αντιπροσωπεία.

Ο Σύλλογος πρέπει να οργανώσει συγκεντρώσεις για δημόσια συζήτηση, αφού βγάλει από το συρτάρι τις σχετικές αποφάσεις. Πρέπει μέσα από αυτή τη διαδικασία να συνεχιστεί, να πάρει πρακτικότερη μορφή και να γίνει κτήμα και αίτημα των συναδέλφων η εργασία που έχει γίνει γύρω από αυτά τα ζητήματα. Με «συνδικαλισμό» των ανακοινώσεων και των διαδρόμων των υπουργείων δεν υπάρχει καμιά πιθανότητα επιτυχίας. Μπορεί να ελπίζει κανείς σε αποτελέσματα, πράγμα που ισχύει για κάθε σοβαρή διεκδίκηση, μόνο αν η διεκδίκηση γίνει υπόθεση των συναδέλφων.

Ο Σύλλογος πρέπει να υποστηρίξει πρακτικά την απόφαση της Αντιπροσωπείας για τη διατήρηση των Ξενία που αποτελούν από πολλές απόψεις λαϊκή περιουσία. Ανάλογη δραστηριότητα πρέπει να αναπτυχθεί για το πρόγραμμα των παραδοσιακών του ΕΟΤ και για πολλά σχολικά κτίρια, που αποτελούν ήδη τμήμα της ιστορίας της Νεοελληνικής Αρχιτεκτονικής. Σήμερα, που έχει σηκωθεί η σημαία του «λιγότερου» κράτους, ως επιστήμονες έχουμε την υποχρέωση, να πούμε την αλήθεια για το ποιος και πού είχε την ευκαιρία να κάνει αρχιτεκτονική, στη Ελλάδα, κατά το δεύτερο μισό του 20ου αιώνα.

Συνειδητή χωροταξική αταξία και λεηλασία του δημόσιου χώρου

Είναι γνωστές οι διακηρυγμένες θέσεις του Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων για τα ζητήματα του χώρου και της πόλης και για την αντίθεση ανάμεσα στο «αόρατο χέρι» της αγοράς και το δημόσιο συμφέρον. Αντί για αντιμετώπιση των αδιεξόδων της πόλης του ΙΧ αυτοκινήτου, οι κατασκευαστικές εταιρίες φτιάχνουν υποθαλάσσιες αρτηρίες και κάνουν προπαγάνδα για διώροφη Αττική Οδό!

Σήμερα πρέπει να αντισταθούμε στην εφαρμογή του Γενικού και των Ειδικών Χωροταξικών Σχεδίων που αποτελούν εφαρμογή συμφωνιών της ΕΕ, που τις παρουσιάζουν σαν εθνική πολιτική και αποτελούν συνειδητή εφαρμογή του lessez faire στα ζητήματα του χώρου. Επίσης πρέπει να αποκρούσουμε την απειλή της πλήρους καταστροφής των μεγάλων αλλά και των μικρότερων ελεύθερων χώρων των πόλεων. Η ανάπτυξη ορισμένων από αυτά τα ζητήματα παρουσιάζεται σε σχετικό άρθρο του φύλλου αυτού.

Το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων θα δουλέψει για το δικαίωμα των εργαζόμενων στην πόλη τους, τόσο μέσα όσο και έξω από τον Σύλλογο. Η πρόσφατη κυκλοφορία του τόμου των πρακτικών του συνεδρίου «Μετασχηματισμοί της Ελληνικής Πόλης, σοσιαλιστική θεωρία προοπτικές και καθημερινή πράξη», που διοργανώθηκε με πρωτοβουλία του Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων, πιστεύουμε ότι αποτελεί μια πρώτη συμβολή στον τομέα αυτό από το επιστημονικό μας πόστο.

Η ΕΕ, η εκπαίδευση και το επάγγελμα του αρχιτέκτονα

Με τη συνθήκη της Μπολώνια και τις επόμενες που τη διαδέχθηκαν, η ΕΕ προωθεί τη διάσπαση των ανώτατων σπουδών σε δύο κύκλους, σύμφωνα με το αγγλοσαξωνικό σύστημα με παράλληλη τροποποίηση των προγραμμάτων σπουδών. Επιχειρείται η διάσπαση των σπουδών σε ένα πρώτο κύκλο κατάρτισης (bachelor, 3 χρόνια), που θα εφοδιάζει τους φοιτητές με τεχνοκρατικές γνώσεις και σε ένα δεύτερο κύκλο (master, 1 ή 2 χρόνια), μέσα στον οποίο προσπαθούν να χωρέσουν όλες οι επιστημονικές γνώσεις και πλευρές του εκάστοτε αντικειμένου. Αυτός ο διαχωρισμός είναι τελείως αντιεπιστημονικός, αφού δεν μπορεί ένας φοιτητής να διαμορφώσει επιστημονική σκέψη σε δύο αντί για τέσσερα ή πέντε χρόνια. Παράλληλα παράγει αποφοίτους και πτυχία διαφορετικών ταχυτήτων με τα αναμενόμενα αποτελέσματα στην αγορά εργασίας. Με βάση τις παραπάνω κατευθύνσεις της ΕΕ, η πανεπιστημιακή εκπαίδευση σχεδιάζεται με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και προσαρμόζεται στις παρούσες ανάγκες της αγοράς εργασίας, παράγοντας μεγάλο αριθμό καταρτισμένων εφαρμοστών και ένα μικρό αριθμό ελίτ επιστημόνων, ώστε να στελεχωθούν οι μεγάλες εταιρίες.

Στην ίδια κατεύθυνση είναι προσανατολισμένες και οι ντιρεκτίβες της ΕΕ, που ρυθμίζουν την άσκηση του επαγγέλματος, αντιμετωπίζοντας την αρχιτεκτονική, όχι ως τεχνική επιστήμη, αλλά όπως οποιοδήποτε εμπόρευμα.

Οι εργαζόμενοι αρχιτέκτονες πρέπει να αντισταθούν και να αναζητήσουν συμμαχίες στους υπόλοιπους εργαζομένους, που συνειδητοποιούν το ρόλο της ΕΕ και της πολιτικής της.

Η λειτουργία του Συλλόγου, το νέο καταστατικό

Η γενική τάση μετατροπής των μαζικών φορέων σε club, σε «μη κυβερνητικές οργανώσεις» ή σε παραρτήματα «εταιριών μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα», για να έχει επιτυχία, προϋποθέτει την απαξίωση των φορέων, την προώθηση ελιτίστικων θεωριών και πρακτικά τη μείωση του ελέγχου των μελών πάνω στις διοικήσεις. Τα τελευταία χρόνια προωθήθηκαν τέτοια σχέδια (κυρίως ως προσωπικές προτάσεις) στο Σύλλογο. Αφορούσαν μείωση του αριθμού των μελών της Αντιπροσωπείας σε 50, συμμετοχή στην Αντιπροσωπεία μελών όχι μόνον εκλεγμένων αλλά και αριστίνδην κ.λ.π.

Τελικά στην καταστατική συνέλευση έγινε κατορθωτό από την ΠΑΣΚ τη ΔΑΚ την ΑΣΑΕ και εκπροσώπους της περιφέρειας να μειωθεί ο αριθμός των αντιπροσωπειών σε μία το χρόνο και να αυξηθεί η διάρκεια της θητείας του Δ.Σ. σε τρία χρόνια! Το θλιβερό είναι ότι η τελευταία αυτή τροποποίηση έγινε κατορθωτή μετά από 3 διαδοχικές ψηφοφορίες και ερμηνείες πάνω στο αποτέλεσμά τους και με την υπερψήφισή της από τους μισούς περίπου αντιπροσώπους της Συσπείρωσης, που για άγνωστους λόγους εγκατέλειψαν τις αμεσοδημοκρατικές πεποιθήσεις τους. Στην καταγγελία της ΔΑΚ στο Δ.Σ. του Συλλόγου, ότι οι εκπρόσωποι της Συσπείρωσης που καταψήφισαν την τριετή θητεία παραβίασαν διαπαραταξιακή συμφωνία (την οποία το Νέο Κίνημα προφανώς αγνοούσε), δεν δόθηκε καμία απάντηση.

Οι συνάδελφοι ας αναλογισθούν: γιατί κάποιος μπορεί να θέλει λιγότερο έλεγχο στο Δ.Σ; Ακόμα οι συνάδελφοι της περιφέρειας ας αναλογισθούν: τι ρόλο παίζουν τελικά τα περιφερειακά δήθεν υπερκομματικά ψηφοδέλτια, που δημαγωγούν επάνω στην αντίθεση περιφέρειας κέντρου, για να κρύψουν τις πραγματικές αντιθέσεις ανάμεσα στους εργαζόμενους αρχιτέκτονες και τα συμφέροντα που κυριαρχούν στη διοίκηση του Συλλόγου; Πώς είναι δυνατόν εκπρόσωποι της περιφέρειας να επιδιώκουν λιγότερο έλεγχο στην κεντρική διοίκηση;

Τέλος η ψήφιση της δυνατότητας ίδρυσης Τμήματος Αττικής του Συλλόγου είναι θετική, ήταν θέση μας, αλλά πρέπει να πραγματοποιηθεί με σοβαρότητα και υπευθυνότητα, ώστε να δημιουργηθεί ένας πραγματικός μαζικός φορέας και όχι μια σφραγίδα ή απλώς μια λέσχη συζητήσεων.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Κυκλοφόρησε ο τόμος των πρακτικών του Συνεδρίου **«Μετασχηματισμοί της Ελληνικής Πόλης- σοσιαλιστική θεωρία, προοπτικές και καθημερινή πράξη»**, που διοργανώθηκε με πρωτοβουλία του Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων. Οι συνάδελφοι μπορούν να τον προμηθευτούν από το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων.

Κ. Μαρξ - Φ. Ένγκελς
Κείμενα: Για τις πόλεις, για τη γη, για την Αρχιτεκτονική

Αποδελτίωση - Μετάφραση: Ν. Τριάντη

Κυκλοφορεί.

Μπορείτε να το προμηθευτείτε από τα βιβλιοπωλεία της Σύγχρονης Εποχής ή από το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΔΡΑΣΗΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Η αποτίμηση των πεπραγμένων του απερχόμενου Δ.Σ. του ΣΑΔΑ Σ-ΠΕΑ πρέπει να γίνει με βασικό κριτήριο την κατεύθυνση και το περιεχόμενο των παρεμβάσεών του και τον προσανατολισμό της δράσης του.

Αυτό που χαρακτήρισε το ΔΣ του συλλόγου ήταν η ανάλωσή του «εντός των τειχών», σε επίπεδο δηλαδή συνεδριάσεων Δ.Σ, με την ανακύκλωση των ίδιων γενικά συζητήσεων, χωρίς πρωτοβουλίες δραστηριοποίησης γύρω από συγκεκριμένα προβλήματα.

Οι όποιες ανακοινώσεις και δελτία τύπου δεν αρκούν και δεν μπορούν να αντικαταστήσουν την ανάγκη για συμμετοχή των αρχιτεκτόνων στα κοινωνικά δρώμενα. Σοβαρά θέματα, όπως το ασφαλιστικό, οι εργασιακές σχέσεις, τα μεγάλα ζητήματα των ελεύθερων χώρων κλπ, που απασχολούν τους αρχιτέκτονες και που σε γενικές γραμμές είναι κοινά με πολλά απ΄ αυτά που απασχολούν τους υπόλοιπους εργαζόμενους, δεν βρήκαν στο πρόσωπο του συλλόγου τον οργανωτή της δράσης για την αποτροπή των αρνητικών συνεπειών από την κυβερνητική πολιτική.

Την πορεία του Δ.Σ. σε μεγάλο βαθμό καθόρισε ο τρόπος συγκρότησής του από τις ΠΑΣΚ, ΔΑΚ, ΕΛΕΜ και εκπροσώπους «περιφερειακών» ψηφοδελτίων, με υπόγειες συμφωνίες ΠΑΣΚ-ΔΚΜ για μισή-μισή θητεία στη θέση του προέδρου.

Το ασφαλιστικό είναι το κυριότερο θέμα που μας απασχολεί εδώ και 2 περίπου χρόνια. Η πλειοψηφία της σημερινής διοίκησης του Συλλόγου θεωρεί ως «γραμμή άμυνας» το αντιασφαλιστικό έκτρωμα που ψήφισε με τον Ν. 3518/06 η κυβέρνηση, συντασσόμενη με τη κυρίαρχη αντίληψη του ΤΕΕ, που ήταν και ο κύριος συντάκτης του νόμου. Ευθυγραμμίστηκε με τη θέση του ΤΕΕ και των εργοδοτικών οργανώσεων, οι οποίες επικεντρώνουν το ενδιαφέρον τους σε μια ψευδεπίγραφη αντιπαράθεση με το «Ενιαίο ταμείο Επιστημόνων», χωρίς να λένε λέξη για την ουσία, που είναι η πολιτική της ανταποδοτικότητας και του κεφαλαιοποιητικού συστήματος, που διέπει τους νόμους Σιούφα, Ρέππα.

Το ΝΚΑ από την αρχή πρωτοστάτησε στην ενημέρωση των συναδέλφων και στις κινητοποιήσεις για την απόσυρση του Νόμου και συνεχίζει τον αγώνα για την κατάργησή του. Βρέθηκε στις πρώτες γραμμές των καταλήψεων του ΤΣΜΕΔΕ, στην κινητοποίηση έξω από την Τράπεζα Αττικής, στις απεργιακές κινητοποιήσεις και συγκεντρώσεις για το ασφαλιστικό.

Απουσίασαν παντελώς από τον Σύλλογο οποιεσδήποτε πρωτοβουλίες και παρεμβάσεις επιστημονικού περιεχομένου. Πέρα από τη συζήτηση σε επίπεδο συνεδριάσεων ΔΣ, δεν πάρθηκε καμία σχετική πρωτοβουλία για την οργάνωση ούτε καν κάποιων δημόσιων συζητήσεων. Τα αλλεπάλληλα σχέδια νόμου του τελευταίου εξαμήνου για το γενικό χωροταξικό και τα ειδικά χωροταξικά της χώρας είναι μερικά μόνο από τα ειδικά θέματα για τα οποία θα μπορούσε ο ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ, να οργανώσει εκδηλώσεις, αναδεικνύοντας την σημασία τους για την μορφή ανάπτυξης της χώρας.

Τα δελτία τύπου, οι χαιρετισμοί στα διάφορα φόρα και επιτροπές που παρατίθενται στον απολογισμό των πεπραγμένων ως «δράση» δείχνουν την υποτίμηση των πραγματικών δυνατοτήτων του Συλλόγου. Η διατύπωση: «η δράση του Διοικητικού Συμβουλίου κύλησε σε ένα συνεχιζόμενο και διαρκώς εντεινόμενο εχθρικό περιβάλλον» λέει απλώς το αυτονόητο, όμως σε συνδυασμό με την ουσιαστική αδράνεια, όταν δεν εκφράζει σκοπιμότητα, εκφράζει ηττοπάθεια και παραίτηση.

Η αξιόλογη τριετής προσπάθεια της επιτροπής των νέων αρχιτεκτόνων (με τις ημερίδες της Καλαμπάκας και του ασφαλιστικού, με την οργάνωση της βιβλιοθήκης του Συλλόγου και το εντευκτήριο), η λειτουργία της επιτροπής χωροταξίας, καθώς και η προγενέστερη σημαντική εργασία της πολυμελούς επιτροπής του ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ για τους αρχιτεκτονικούς διαγωνισμούς φανερώνουν ότι, όταν στο Σύλλογο τίθενται πραγματικά προβλήματα, οι συνάδελφοι συσπειρώνονται στο Σύλλογο, προσφέρουν πολύτιμο χρόνο εργασίας και προκύπτει πρακτικό αποτέλεσμα.

Ως προς τα οργανωτικά, ενώ στα λόγια εκφράζεται σχεδόν απ΄ όλους η ανάγκη της οργανωμένης έκφρασης των αρχιτεκτόνων της Αττικής, το περασμένο Φθινόπωρο, όταν είχαν ήδη γίνει οι αναγκαίες γι΄ αυτό το σκοπό καταστατικές τροποποιήσεις, το ΝΚΑ πήρε την πρωτοβουλία και ζήτησε την ενεργοποίηση του ΔΣ σ' αυτή την κατεύθυνση. Το Δ.Σ. αδιαφόρησε, μέχρι τις μέρες της απολογιστικής, οπότε ήταν πολύ αργά για συγχρονισμό του τμήματος Αττικής με τις πανελλαδικές εκλογές. Οι ευθύνες των παρατάξεων για ορισμένες αρνητικές διατάξεις του καταστατικού, που έγινε κατορθωτό να «ψηφιστούν», καταλογίζονται σε άλλο κείμενο του φύλλου αυτού.

Εκτός Σχεδίου

Περιοδική έκδοση του
Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων
τηλ. 210 36.33.506

Φύλλο αρ. 20 - Μάρτιος 2008

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Μπαρδάκης Κώστας
Δαφνομήλη 49Α, 11471 Αθήνα

Διανέμεται δωρεάν

ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ
Απαιτούν μιαν άλλη πολιτική, μιαν άλλη εξουσία

ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΧΩΡΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Τον τελευταίο καιρό έρχεται στην επικαιρότητα, η «αξιοποίηση» των μεγάλων ελεύθερων χώρων του λεκανοπεδίου και των Ολυμπιακών εγκαταστάσεων, θέμα που ουσιαστικά σχετίζεται τόσο με την κατάσταση του περιβάλλοντος του μητροπολιτικού κέντρου της Αθήνας όσο και με την ποιότητα ζωής των κατοίκων του.

Οι χώροι για τους οποίους μπήκε έντονα το ζήτημα τον τελευταίο καιρό είναι το Ελληνικό, ο Ελαιώνας, το πάρκο του Γουδί, ο πρώην χώρος του ιππόδρομου στο Φάληρο, σχεδόν όλες οι Ολυμπιακές εγκαταστάσεις και περιμένουμε πολλά ακόμα π.χ. την παραλιακή ζώνη της Αθήνας, τον χώρο του Νομισματοκοπείου κλπ.

Όμως μην ξεχνάμε ότι στην κατηγορία αυτή ανήκουν και άλλοι απειλούμενοι χώροι, όπως το πάρκο Τρίτση, το κτήμα Τατοΐου, τα Τουρκοβούνια, ο Λυκαβηττός, το Κτήμα Ζωγράφου, το Ποικίλο Όρος, τα στρατόπεδα της Δυτικής Αθήνας κ.λπ., όπως και όλοι οι ορεινοί όγκοι γύρω από την Αθήνα.

Το κοινό χαρακτηριστικό που έχουν είναι ότι πρόκειται για μεγάλους «ελεύθερους» χώρους, δυστυχώς μόνο στα χαρτιά, για τους οποίους όμως, γίνεται προσπάθεια από την εκάστοτε κυβέρνηση, να χρησιμοποιηθούν σαν αντικείμενο πλουτισμού και εκμετάλλευσης από το ιδιωτικό κεφάλαιο.

Βασικό επομένως θέμα, τόσο για εμάς τους αρχιτέκτονες όσο και για το λαϊκό κίνημα, είναι η ενιαία αντιμετώπισή τους και με ιεραρχημένα κριτήρια, γιατί τους χώρους αυτούς, κατά κοινή αποδοχή, τους έχουν ζωτική ανάγκη οι κάτοικοι της Αθήνας.

Σήμερα αυτοί οι χώροι έχουν καταληφθεί «νόμιμα» από μια σειρά λειτουργίες, φαινομενικά κοινωφελούς χαρακτήρα αλλά όχι όμως δημόσιου, και επομένως δεν μπορούμε πλέον να μιλάμε για μεγάλους ελεύθερους χώρους πρασίνου ή για χώρους κοινωφελών λειτουργιών, αλλά για χώρους «δημόσιας ιδιοκτησίας» που βρίσκονται στην διαδικασία ξεπουλήματος.

Οι εκτάσεις αυτές μπορεί μεν να μην ταυτίζονται γεωγραφικά, αλλά αποτελούν κομμάτια, πλευρές του ίδιου προβλήματος και επομένως είναι αναγκαία η ενιαία αντιμετώπιση τους.

Για εμάς τους αρχιτέκτονες – πολεοδόμους, βασικό θα ήταν, αφενός ο επαναπροσδιορισμός του δημόσιου – κοινόχρηστου χαρακτήρα τους αλλά κυρίως ένας νέος συνολικός προγραμματισμός, επιπέδου λεκανοπεδίου, που λαμβάνοντας υπ' όψιν την σημερινή κατάστασή τους, θα καθόριζε όχι μόνο τη χρήση αυτών των χώρων, αλλά θα προγραμμάτιζε και την ανάπτυξή τους.

Ένας τέτοιος προγραμματισμός θα καθόριζε και μία σειρά από άλλα πράγματα, που κατά κύριο λόγο θα βελτίωναν τις συνθήκες διαβίωσης των εργαζομένων, δηλαδή θα αποτελούσε τμήμα ενός νέου Ρυθμιστικού Σχεδίου.

Είναι φανερό ότι ένα νέο ρυθμιστικό, σήμερα, θα γίνει με βασικά κριτήρια το κέρδος και την εκμετάλλευση αντί τη βελτίωση της ποιότητας ζωής των ανθρώπων.

Ένας τέτοιος προγραμματισμός μπορεί και πρέπει να γίνει, αλλά με μια άλλη πολιτική, με μια άλλου χαρακτήρα εξουσία.

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟ ΧΩΡΟΤΑΞΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΑΝΑΝΕΩΣΙΜΩΝ ΠΗΓΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ (ΑΠΕ)

Η υποκρισία (Ντόπια και Ευρωπαϊκή) σε όλο της το μεγαλείο.

Κλαίγοντας για περιβάλλον και θερμοκήπια, θεσμοθετούν κατευθύνσεις για «καθαρή» ενέργεια, την ίδια ακριβώς στιγμή που εγκρίνουν σε ιδιώτες «επενδυτές» την εγκατάσταση μεγάλων μονάδων παραγωγής ηλεκτρισμού από το φιλοπεριβαλλοντικό καύσιμο, τον λιγνίτη.

Κανένας βέβαια δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι η παραγωγή ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές δεν είναι ένα θετικό βήμα στη σωστή κατεύθυνση, όμως κάθε θέμα πρέπει να αντιμετωπίζεται συνολικά, σε όλες τις πλευρές του και όχι αποσπασματικά.

Στο σύνολό του το νομοσχέδιο, αναφέρεται κυρίαρχα στην αιολική ενέργεια, αποσπασματικά στην ηλιακή και σχεδόν καθόλου στις άλλες ήπιες μορφές ενέργειας. Ολοφάνερο είναι, ότι αυτό γίνεται για τα οικονομικά κίνητρα που ισχύουν για τις πρώτες δύο (χάρισμα χρημάτων στο ιδιωτικό κεφάλαιο) και όχι γιατί ενδιαφέρονται για το περιβάλλον.

Παρόλα αυτά θα περίμενε κανένας, ένα τέτοιου χαραχτήρα σχέδιο, να χωροθετεί. Στην πραγματικότητα η ΚΥΑ δεν είναι τίποτα άλλο από ένας κανονισμός, στην ουσία μια σειρά προδιαγραφών, με βάση τις οποίες θα έπρεπε να είχε μελετηθεί το ίδιο το χωροταξικό πλαίσιο για τις ΑΠΕ !!!

Χωροταξία μεταξύ άλλων σημαίνει και καθορισμός στον χώρο, έκφραση και σε χάρτη, γεωγραφικά, το πού και τι επιτρέπω, το πού και τι απαγορεύω. Αυτό όμως δεν γίνεται. **Οι αποφάσεις αυτές αφήνονται στην ελεύθερη βούληση του «επενδυτή».**

Ο καθένας καταλαβαίνει ότι οι εγκαταστάσεις της αιολικής ενέργειας δεν θα μπούνε στις θέσεις που υπάρχει π.χ. το ενεργειακό δυναμικό, αλλά εκεί που έχει την ιδιοκτησία του ο επενδυτής, επομένως δεν θα εφαρμόσει τον οποιονδήποτε (έστω σωστό) κανονισμό, αλλά θα κοιτάξει το συμφέρον του, και ας έρχεται σε αντίθεση με το περιβάλλον ή με άλλες χρήσεις.

Επομένως το πρώτο σοβαρό συμπέρασμα είναι ότι δίνει στο ιδιωτικό κεφάλαιο την ασύδοτη ελευθερία να χωροθετεί σε εθνικό επίπεδο. Αυτό βέβαια, κακά τα ψέματα, γινόταν ανέκαθεν, γιατί η έλλειψη σχεδιασμού είναι σχεδιασμός, όμως, τώρα με αυτό το νομοσχέδιο, γίνεται ένα βήμα ακόμα, δίνεται το δικαίωμα σε ιδιώτες να χωροθετούν, δηλαδή να καθορίζουν οι ίδιοι τη χρήση του χώρου κατά το δοκούν.

Γι' αυτό και η κριτική στην ΚΥΑ για τις ΑΠΕ δεν πρέπει να επικεντρωθεί σε τεχνικά θέματα, οι αποστάσεις, το μέγεθος κλπ, γιατί οι όροι της εγκατάστασης μπορούν, αφ' ενός εύκολα να αλλάξουν στο μέλλον, αφ' ετέρου να καταστρατηγηθούν.

Δεν πρέπει ακόμα να ξεχνάμε ότι η εξοικονόμηση ενέργειας έχει δύο πλευρές, αυτήν της παραγωγής αλλά και αυτήν της κατανάλωσης. Για το τελευταίο, που ενδιαφέρει και τον κλάδο, δεν ακούσαμε κανένα γενικευμένο μέτρο ή κίνητρο να αφορά π.χ. τον σχεδιασμό των κτιρίων.

Το σημαντικότερο όμως είναι ότι η παραγωγή της ενέργειας είναι ζήτημα εθνικής σημασίας και ανεξαρτησίας, είναι εγκληματικό να παραδίνεται στα χέρια του ιδιωτικού κεφαλαίου. Το ιδιωτικό συμφέρον ποτέ δεν ταυτίστηκε με το λαϊκό, και όλοι καταλαβαίνουμε τις επιπτώσεις της εξάρτησης που δημιουργούνται από την ιδιωτικοποίηση της ενέργειας.

Η ΚΥΑ για τις ΑΠΕ είναι ένα ακόμα λιθαράκι προς αυτή την κατεύθυνση, κατεύθυνση που έχει ξεκινήσει πολλά χρόνια πριν και ξέρουμε ότι δεν φταίει μόνο η συγκεκριμένη κυβέρνηση.

Χρειάζεται μία άλλη πολιτική, για την οποία και παλεύουμε.

ΕΙΔΙΚΟ ΧΩΡΟΤΑΞΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

Το ειδικό πλαίσιο για τον Τουρισμό, όπως διαπιστώνεται αμέσως από τους «στόχους» που βάζει, δίνει μεγαλύτερο βάρος στη χωρίς όρους διευκόλυνση των επενδύσεων (ιδιωτικών – επιχειρηματικών) και στη μεγέθυνση του μέχρι σήμερα αποτυχημένου μοντέλου τουριστικής ανάπτυξης με οποιοδήποτε κόστος, παρά στη φαινομενική ενσωμάτωση των αρχών της «βιώσιμης ανάπτυξης» και της «ορθολογικής» χωροταξικής οργάνωσης.

Το μεγαλύτερο μέρος της ΚΥΑ δεν αφορά την οργάνωση του χώρου (χρήσεις γης, δίκτυα υποδομής, ζώνες κλπ) αλλά μόνο την ενίσχυση χωρίς κριτήριο της τουριστικής αγοράς.

Όμως το ερώτημα που μπαίνει και που ανέκαθεν για μας αποτελούσε βασικό κριτήριο είναι : ανάπτυξη και ορθολογική οργάνωση για ποιόν;

Πιστεύουμε ότι τέτοιες αποφάσεις – κατευθύνσεις ενώ γίνονται στο όνομα του Ελληνικού λαού, δεν γίνονται για αυτόν, δεν ωφελούν σε τίποτα τους εργαζόμενους, αντίθετα ξεπουλάνε κυριολεκτικά τις αξίες του (φυσικές, περιβαλλοντικές ακόμα και πολιτιστικές) στο όνομα μιας «αναπτυξιακής» πολιτικής, ή μιας αμφιλεγόμενης θέσης εργασίας γκαρσονιού ή καθαρίστριας.

Προσπαθήσαμε με κόπο να βρούμε περιοχή στη χώρα που να προστατεύεται από τις «τουριστικές επεμβάσεις» και δεν βρήκαμε, το **«επιτρέπω τα πάντα παντού», και μάλιστα με όρους που ΘΑ μελετηθούν** δεν έχει καμιά σχέση με τον «αειφόρο χωροταξικό σχεδιασμό» που επικαλούνται.

Για παράδειγμα η μη θεσμοθέτηση μοντέλου χωρητικότητας για τις παράκτιες περιοχές σε συνδυασμό με τις κατευθύνσεις που δίνονται, οδηγεί μόνο στην οικοπεδοποίηση και την ιδιωτικοποίηση του παραθαλάσσιου χώρου. Οι παραλίες της χώρας είναι πρώτα απ΄ όλα κοινωνικό αγαθό και αυτό έπρεπε να είναι το πρωταρχικό κριτήριο για οποιαδήποτε θεσμική ρύθμιση που αφορά τον παράλιο χώρο.

Βέβαια πρέπει να παραδεχτούμε ότι η ΚΥΑ προτείνει και κάτι το καινούργιο: τις Σύνθετες Τουριστικές Υποδομές, με κεντρικό στόχο βέβαια, όπως φαίνεται, όχι τις τουριστικές εγκαταστάσεις αλλά την εκτός σχεδίου (και σχεδιασμού) δόμηση πολυτελών κατοικιών ακόμα και σε περιοχές ΝΑΤΟΥΡΑ ή σε βραχονησίδες, με ταυτόχρονη υπερβολική αύξηση του ΣΔ. Σαφώς το άρθρο της ΚΥΑ «Λοιπές κατευθύνσεις σχεδιασμού» δεν αφορά την τουριστική ανάπτυξη αλλά ορισμένους κτηματομεσίτες, χρηματιστές, εργολάβους και off shore κερδοσκόπους.

Η θέσπιση κανόνων χρήσης του χώρου θα έπρεπε να προστατεύει τα συμφέροντα του Ελληνικού λαού αλλά και του φυσικού – πολιτιστικού περιβάλλοντος της χώρας. Ξαναβάζουμε λοιπόν το ερώτημα: κανόνες από ποιόν και για ποιόν;

Είναι ολοφάνερο σε όλους, ότι τέτοιοι κανόνες δεν μπορούν να υπάρξουν σήμερα, το ειδικό πλαίσιο που προωθείται δεν βελτιώνεται, δεν είναι τεχνικό ζήτημα. Χρειάζεται μία άλλη πολιτική, για την οποία και παλεύουμε.

Αλέκος Ταβλαρίδης

Μουσείο Ακρόπολης: «…Αυτό που είναι πρόδηλο είναι ότι η τωρινή τοποθεσία δεν μπορεί να αντέξει ένα μεγάλο οικοδόμημα…»

Η διαπίστωση αυτή εμπεριέχεται σε επιστολή-έκκληση για το μουσείο της Ακρόπολης, που μέσω της Ελληνικής Πρεσβείας στάλθηκε το 1997 προς τον τότε Υπουργό Πολιτισμού κ. Βενιζέλο και υπογράφεται από 21 αρχιτέκτονες- καθηγητές του Πανεπιστημίου της Κολούμπια. Μεταξύ αυτών ο κ.Μπερνάρ Τσουμί !!! Ήταν τότε που το ΥΠΠΟ ερωτοτροπούσε ακόμα με τους Ιταλούς, αν και από το 1994 ο (3ος) αρχιτεκτονικός διαγωνισμός που τους είχε αναδείξει, είχε ακυρωθεί από το Συμβούλιο της Επικρατείας, μετά από προσφυγή του ΣΑΔΑΣ. (Ήταν τότε που ο ΣΑΔΑΣ και έβλεπε και άκουγε !).

Μετά, όσοι προσπάθησαν να πείσουν για το αυτονόητο βρήκαν μπροστά τους τοίχο, αφού ο ΣΑΔΑΣ (ξαφνικά μετά από 30 χρόνια αγώνες), το ΤΕΕ και όλα τα κόμματα με εξαίρεση το ΚΚΕ, έπεσαν όλοι σε χειμέρια νάρκη, υιοθετώντας ή αδιαφορώντας για την ανέγερση **αυτού του Μουσείου** σε **αυτή τη θέση.**

Σήμερα το μουσείο του κ. Τσουμί, προβάλλει τον θρασύτατο όγκο του **ενάντια** στον βράχο της Ακρόπολης και τον Παρθενώνα, δικαιώνοντας, - με μεγάλη λύπη- όλους εμάς που με πολύχρονους κατασυκοφαντημένους αγώνες προσπαθήσαμε να το αποτρέψουμε. Η βεβαιότητα των καθηγητών της Κολούμπια επίσης δικαιώθηκε…

Σήμερα απειλούνται δύο διατηρητέα κτίρια, ως συνέπεια αυτής της αυθαίρετης χωροθέτησης και «ξύπνησαν» από το λήθαργο ο ΣΑΔΑΣ και το ΤΕΕ και ο ΣΥΝ…

Γιατί η ώρα της Κρίσης πλησιάζει. Της κρίσης, όχι από τα παπαγαλάκια της κυβέρνησης ή των τηλεοπτικών μέσων, αλλά εκείνης της διεθνούς αρχιτεκτονικής κοινότητας, των συνάδελφων του κ. Τσουμί, (κι εκείνων που συνυπέγραψαν μαζί του την παραπάνω έκκληση …).

Αυτός είναι και ο πραγματικός λόγος για τον οποίο κινδυνεύουν σήμερα με κατεδάφιση δύο κηρυγμένα διατηρητέα κτίρια της αρχιτεκτονικής μας κληρονομιάς. Προσπαθούν να «ανοίξουν» το οικόπεδο, γκρεμίζοντας τα διατηρητέα, μήπως και καταφέρουν να «χωρέσει» μέσα το θηρίο τους, που σήμερα ξεχειλίζει και ασφυκτιά. Μήπως καταφέρουν έτσι να περισωθεί η «εικόνα» του αρχιτέκτονα!!!

Γιατί η αλήθεια είναι ότι :

από το Μουσείο και το εστιατόριό του φαίνεται ο βράχος και ο Παρθενώνας.

Και από την ξεραΐλα της τσιμεντούπολης που βλέπεις από το βράχο, φαίνεται το εστιατόριο και το Μουσείο, ανάμεσα (ευτυχώς), από τα ψηλά πλατάνια της Αρεοπαγίτου. (Σοβαρές και οι δύο προϋποθέσεις για την ύπαρξη των διατηρητέων !!!).

Για το επερχόμενο κυκλοφοριακό χάος που θα δημιουργηθεί από την λειτουργία του μουσείου σ' αυτή τη θέση, ούτε ο κ. Βενιζέλος που πήρε (χωρίς χωροθέτηση) την οικοδομική άδεια από τη Βουλή, ούτε ο κ. Παντερμαλής, που πρωτοστάτησε στη διαδικασία, ούτε το περιβόητο ΚΑΣ ούτε άλλος κανείς πρόκειται να λογοδοτήσει.

Και αν δεν αντιδράσουμε τώρα, όλα τα διατηρητέα κτίρια του οικοδομικού τετραγώνου θα κατεδαφιστούν, μερικά από αυτά, λαμπρά δείγματα της αρχιτεκτονικής μας κληρονομιάς, για να μην προδίδουν πόσο εκτός κλίμακας είναι το ξενόφερτο Τέρας και να σωθεί, έτσι, το κύρος του αρχιτέκτονά του….

17/2/08 Ρ.Λ.

«ΞΕΝΙΑ ΞΑΝΑ … η συνέχεια»

Το θέμα των Ξενία επανήλθε στην επικαιρότητα με την επικείμενη κρίση των Ξενία ως διατηρητέων ή μη από το Κεντρικό Συμβούλιο Νεωτέρων Μνημείων του ΥΠΠΟ αλλά και με το πρόσφατο ψήφισμα που εξέδωσε ο ΣΑΔΑΣ – ΠΕΑ, στις 11 Φεβρουαρίου 2008, με κύριο αίτημα την κήρυξη των πιο αξιόλογων Ξενία μαζί με τον περιβάλλοντα χώρο τους ως διατηρητέων μνημείων.

Είναι γνωστές οι οργανωμένες πρωτοβουλίες που έχουν παρθεί στα πλαίσια του ΣΑΔΑΣ – ΠΕΑ τα τελευταία χρόνια και αφορούν τα Ξενία, οι οποίες ξεκινώντας ουσιαστικά από μηδενική βάση, ανάγουν το θέμα της διατήρησης και επανένταξης των Ξενία σε μείζον ζήτημα. Η σημαντική αυτή εργασία αποτελεί βάση και αφορμή για περαιτέρω κινήσεις, που πρέπει να γίνουν προς την αντιμετώπιση με σεβασμό στα Ξενία.

Μια εκδήλωση, μια «εν τόπω» δράση, φαίνεται ότι αποτέλεσε έναν ακόμη βασικό παράγοντα, για την πρόκληση αντιδράσεων και ουσιαστικών δράσεων. Η επιθυμία της επιτροπής νέων αρχιτεκτόνων του ΣΑΔΑΣ, που με προσπάθεια μετουσιώθηκε σε εκδήλωση στο στεγασμένο χώρο της εισόδου του Ξενία Καλαμπάκας, στις 30 Ιουνίου 2007, φαίνεται ότι πέτυχε τον αρχικό στόχο, να ευαισθητοποιήσει και να κινητοποιήσει τον αρχιτεκτονικό κόσμο και όχι μόνο αυτόν, σε μια διαμαρτυρία για την προστασία και διάσωση των Ξενία. Η επιτυχία της εκδήλωσης έγκειται κυρίως στη μοναδικότητα των εντυπώσεων που δημιουργήθηκαν στον κάθε παρευρισκόμενο, που δεν είναι εφικτό να αντικατασταθούν με μια βιβλιογραφική περιγραφή του κτιρίου και του περιβάλλοντος χώρου, μέσα σε ένα αμφιθέατρο.

Το ενδιαφέρον του Τύπου, των τοπικών παραγόντων και του Κεντρικού Συμβουλίου Νεωτέρων Μνημείων ήταν έντονο πριν αλλά και μετά τη διεξαγωγή της εκδήλωσης στο Ξενία Καλαμπάκας. Γράφτηκαν και ακούστηκαν πολλά, με θετικό αλλά και αρνητικό περιεχόμενο. Η αλήθεια όμως δεν κρύβεται, πόσο μάλλον όταν αφορά στοιχεία του πολιτισμού μας που, αν και φέρουν τα σημάδια του χρόνου, βρίσκονται εκεί (!), προάγοντας τη διαχρονική τους αρχιτεκτονική αξία. Δεν είναι κρίμα και άδικο, λοιπόν, να εκθειάζουμε τα μεγάλα «τέρατα» του διεθνούς σύγχρονου star system και να αγνοούμε ταυτόχρονα το παρελθόν μας, την τοπική αρχιτεκτονική κληρονομιά, που μας κάνει γνωστούς ανά τον κόσμο;

Άλλωστε, το εγχείρημα των Ξενία, εκτός του ότι αντιπροσωπεύει μια συγκεκριμένη εποχή και αποτελεί τυπικό δείγμα του μοντέρνου κινήματος στην Ελλάδα με επιτυχή ενσωμάτωση τοπικών στοιχείων, αποτελεί παράλληλα μια από τις σημαντικότερες κρατικές πρωτοβουλίες των τελευταίων εκατό χρόνων. Τα Ξενία δεν είναι απλώς ξενοδοχειακές μονάδες, αλλά σημαντικά δημόσια κτίρια με ιδιαίτερη αρχιτεκτονική, πολεοδομική, κοινωνική και ιστορική σημασία. Αυτή η έμφυτη αυθεντικότητα που κάνει τα Ξενία μοναδικά αξίζει να συνεχίσει να τα χαρακτηρίζει…

Για τη στήριξη της παραπάνω θέσης του, ο ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ, έχει ξεκινήσει συγκέντρωση υπογραφών στο site www.sadas-pea.gr μέσω του link « Σώστε τα Ξενία», και στο fax : 210 3215147.

Ε.Κ.

9 ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ

Η συζήτηση γύρω από το ασφαλιστικό συνήθως περιστρέφεται γύρω από το πρόβλημα της «ανεπάρκειας» των πόρων, τις αναλογίες εργαζομένων-συνταξιούχων, την αύξηση των μέσων όρων ζωής και την απωθητική απαρίθμηση ασφαλιστικών νόμων και ΦΕΚ που ελάχιστοι γνωρίζουν το περιεχόμενό τους. Αποφεύγεται γενικά ο συσχετισμός του με την τερατώδη κερδοφορία των μεγάλων επιχειρήσεων, π.χ. των τραπεζών, και την επίσης τερατώδη και πολύπλευρη εκμετάλλευση της μεγάλης πλειοψηφίας των εργαζομένων, ελλήνων και μεταναστών. Αποκρύπτεται η συνεχής αύξηση της «παραγωγικότητας» του κεφαλαίου, ενώ αναφέρεται απειλητικά η μείωση της «ανταγωνιστικότητας» της οικονομίας. Σαν να εισπράττουν οι εργαζόμενοι περισσότερα από όσα δουλεύουν.

Πριν φτάσει κανείς στην αριθμητική και τα ΦΕΚ, τον περιμένουν πολλές παγίδες, ώστε να λοξοδρομήσει και να οδηγηθεί σε συμπεράσματα που συμφέρουν μόνο τους οικονομικά και πολιτικά κρατούντες. Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι δεν έπεσε ποτέ σε καμιά από τις παγίδες αυτές, ούτε φυσικά κι εμείς, ότι τις έχουμε εντοπίσει όλες.

1η παγίδα: Βιώσιμο ταμείο-επαρκή αποθεματικά

Δηλαδή, αν μετά από 30 χρόνια τα αποθεματικά αποδειχτούν ανεπαρκή, οι ασφαλισμένοι του ταμείου θα πεθάνουν της πείνας; Και αυτό λέγεται κοινωνική ασφάλιση, ή ομαδική (ιδιωτική) υποχρεωτική αποταμίευση;

2η παγίδα: Αναλογιστικές μελέτες

Απαιτούνται, λέει, αναλογιστικές μελέτες για τον σωστό σχεδιασμό βιώσιμου ταμείου ή ασφαλιστικού συστήματος. Δηλαδή οι ασφαλισμένοι, ή κάποιοι ειδικοί, να προβλέψουν ποιες θα είναι οι ανάγκες για την επιβίωση και ποιες οι συνθήκες απασχόλησης μετά από 35 χρόνια και στο διηνεκές.

Ποιος μπορεί από το μισθό του να βάλει στην μπάντα χρήματα για μια ζωή, για να εξασφαλίσει τα γεράματά του; Όσων το δοκίμασαν, τους τα ροκάνισαν οι τράπεζες. Ποιος ακόμα μπορεί να προβλέψει τις συνθήκες διαβίωσης, τις ανάγκες και τα κόστη μετά από 35 (π.χ.) χρόνια και να ανανεώνει την πρόβλεψη σε διαρκή βάση; Ποια αναλογιστική, για παράδειγμα, θα προβλέψει την τιμή των τροφίμων, στην περίπτωση που οι ΗΠΑ επιβάλουν την παραγωγή βιοκαυσίμων;

Και τελικά αν η αναλογιστική μελέτη δεν επιβεβαιωθεί, οι ασφαλισμένοι θα πεθάνουν της πείνας; Δεν πρόκειται για σχεδιασμό του ασφαλιστικού συστήματος, αλλά για την ψευτοεπιστημονική, προσωρινή ασφάλιση της εργοδοσίας από τις απαιτήσεις των εργαζομένων.

3η παγίδα: Άλλο η εισφορά του εργαζόμενου, άλλο η εισφορά του εργοδότη.

Οι ασφαλιστικές εισφορές του τυπικού εργαζόμενου παρουσιάζονται εν μέρει σαν εισφορές του εργοδότη (ποσοστό επί του μισθού) και εν μέρει σαν εισφορές του εργαζόμενου (πάλι ποσοστό επί του μισθού). Βεβαίως, παρά την διαφορετική ονομασία τους, και τα δύο ποσοστά τα πληρώνει ο εργοδότης μαζί με τον μισθό (φυσικά στην περίπτωση που αποδίδει τις κρατήσεις και δεν τις παρακρατά). Ο μόνος λόγος διαχωρισμού τους είναι να καθίσταται ο εργαζόμενος υπεύθυνος για την κατάσταση του ταμείου του, και να εμφανίζεται ο εργοδότης σαν παράγοντας κοινωνικά ευαίσθητος, που, για την ασφάλιση του εργαζόμενου, πληρώνει κάτι παραπάνω από ό,τι θα όφειλε να πληρώνει.

Η εργοδοσία ως συλλογικό υποκείμενο θα εμφάνιζε το σύνολο των εισφορών ως εργοδοτική εισφορά, μια και τις πληρώνει έτσι κι' αλλιώς. Ο μόνος λόγος για τον οποίο τις διαφοροποιεί, είναι για να μπορεί να μιλάει για αύξηση των εισφορών των εργαζομένων (αντί για μείωση των μισθών), «με σκοπό τη σωτηρία του ταμείου τους».,.

4η παγίδα: Οι εισφορές του κράτους

Η συμμετοχή του κράτους στη χρηματοδότηση της ασφάλισης στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα περισσότερο από άλλη μια μορφή οικονομικής συμμετοχής των εργαζομένων ως συλλογικού υποκειμένου, μια και αυτοί είναι ουσιαστικά οι φορολογούμενοι.

5η παγίδα: Η αυτοδιαχείριση των ταμείων

Η συλλογική εργοδοσία, μάλιστα, μπορεί ακόμα και να «αποδεχθεί» τη διαχείριση των ταμείων από τους ίδιους τους εργαζόμενους, όπως γίνεται στις μέρες μας. Δηλαδή υπεύθυνοι για το μέλλον να είναι αποκλειστικά οι ίδιοι οι ασφαλισμένοι. Κι αν οι «αναλογιστικές» μελέτες αποτύχουν, αν τα αποθεματικά αποδειχτούν ανεπαρκή, οι εισφορές δεν φτάνουν και οι εργαζόμενοι δεν αντέχουν μεγαλύτερες; Τότε η άρχουσα τάξη θα μας πει: Δεν τα υπολογίσατε σωστά, δεν κάνατε σωστή διαχείριση. Θα υπαχθείτε στην ελάχιστη εθνική σύνταξη των 500,00€ και θα βγαίνετε στη σύνταξη στα 75 για να μην επιβαρύνετε το σύνολο (δηλ. για να μην επιβαρύνετε το κεφάλαιο, που σας έχει αρμέξει για 50 χρόνια).

6η παγίδα: Η αξιοποίηση των αποθεματικών

Η αξιοποίηση των αποθεματικών με επενδύσεις σε μετοχές, ομόλογα, επιχειρήσεις είναι σαν την αυταπάτη του χρηματιστηρίου. Στον καπιταλισμό όταν κάποιος κερδίζει, κάποιος άλλος χάνει. Οι, πολύ μεγάλες επιχειρήσεις (τράπεζες, πολυεθνικές κ.λπ.) παίρνουν έτσι κι αλλιώς τη μερίδα του λέοντος. Πόσα από τα επενδυτικά εγχειρήματα των Ταμείων θα αποδειχτούν κερδοφόρα για 35 χρόνια και στο διηνεκές; Οι διοικήσεις των Ταμείων θα είναι οι «γάτες» που θα κατατροπώσουν τους μεγαλοεπενδυτές; Ποιος θα διευθύνει το τζόγο με τα αποθεματικά, τι αποδοχές θα έχει, τι φανερές και κρυφές προμήθειες θα παίρνει, και τι θα περισσέψει τελικά για τους ασφαλισμένους; Το σκάνδαλο με τα ομόλογα μάς το παρουσιάζουν για εξαίρεση. Μήπως είναι ο κανόνας;

7η παγίδα: Ο διαχωρισμός σύνταξης-περίθαλψης

Δεν πρόκειται παρά για άλλο ένα τέχνασμα που διαιρεί σε τμήματα την επιβίωση, μόνο και μόνο για να παίρνει πίσω παροχές, όπως π.χ. με τη «συμμετοχή» στα φάρμακα, τα γελοία τιμολόγια των ταμείων, που μέσω του ιδιωτικού συστήματος υγείας φέρνουν πίσω στο κεφάλαιο τμήμα των μισθών, των αμοιβών και των συντάξεων. Από τον συνταξιούχο δεν μπορούν να απαιτήσουν να πληρώνει ένα μέρος της σύνταξής του, απαιτούν όμως να συμμετέχει στα νοσήλια.

8η παγίδα: «Η ιδιωτική ασφάλιση είναι συμπληρωματική της δημόσιας»

Κοινωνική ασφάλιση είναι μόνο η δημόσια. Η άλλη (η ιδιωτική) ασφάλιση είναι επενδυτική δραστηριότητα και δεν πρέπει να ενδιαφέρει του εργαζόμενους, παρά σαν καλοστημένη παγίδα αφαίμαξης προς αποφυγήν. Το ίδιο και ο «ανταποδοτικός» τομέας -στην πραγματικότητα ιδωτικοποιημένος τομέας- των ασφαλιστικών ταμείων, δηλαδή το κομμάτι των ταμείων από το οποίο παίρνεις με βάση ό,τι έχεις δώσει.

9η παγίδα: Ο διαχωρισμός παλιών-νέων

Μερικοί παλιοί πούλησαν του νέους των ταμείων τους έχοντας την αυταπάτη ότι έτσι θα σώσουν το τομάρι τους (όπως έγινε και με το ΤΣΜΕΔΕ). Δεν κατάλαβαν ότι, όταν θα είναι συνταξιούχοι, θα έχουν λιγότερες δυνατότητες διεκδίκησης όχι μόνο λόγω αποκοπής από την παραγωγή, αλλά και επειδή θα έχουν αποκοπεί από τους νεώτερους που θα εργάζονται. Στους μελλοντικούς διαχειριστές του μεγάλου κεφαλαίου θα είναι τότε ευκολότερο να μειώσουν τις συντάξεις και τις λοιπές παροχές ασφάλισης (όπως έγινε ήδη με το πρώτο παράδειγμα, το ΤΣΜΕΔΕ).

Αυτή η παγίδα έχει και άλλη όψη: Να θεωρήσουν οι νεώτεροι ότι κυρίως φταίνε οι παλιότεροι και όχι οι διαχειριστές και συνδιαχειριστές του κεφαλαίου και της πολιτικής εξουσίας του. Μια αντίθεση της κοινωνίας ολόκληρης να παραμορφωθεί και να γίνει αντίθεση στο εσωτερικό κάθε ταμείου.

Δεν θέλουμε βιώσιμα ταμεία, δεν θέλουμε
να διαχειριζόμαστε τα Ταμεία,
θέλουμε εργασία, ασφάλιση και σύνταξη.

Στην πραγματικότητα κάθε γενιά παράγει όχι μόνο για τις οικογένειές της αλλά και τους γερόντους της. Δηλαδή, οι συνταξιούχοι ζουν από ένα μέρος της παραγωγής που περισσεύει στην κάθε συγκεκριμένη φάση της ανάπτυξης της κοινωνίας και της οικονομίας, και όχι από τις όποιες προ 35ετίας εισφορές τους. Όσο θα τείνει το περίσσευμα αυτό να το πάρει όλο το κεφάλαιο, τόσο θα τείνει να καταργηθεί η έννοια της σύνταξης και θα προωθείται η ηθική της ευθανασίας. Το ίδιο ισχύει και με την περίθαλψη, τις αναρρωτικές άδειες, τα βαρέα και ανθυγιεινά κ.λπ.

Καταγγέλλουμε τις μεθοδευμένες αναλογιστικές μελέτες, που δεν παίρνουν (ούτε και μπορούν να πάρουν) υπ' όψιν τη μελλοντική παραγωγικότητα της εργασίας, αλλά παίρνουν υπ' όψιν μόνο τη σημερινή κερδοφορία (ανταγωνιστικότητα) του κεφαλαίου.

Δεν αποδεχόμαστε να εξαρτάται η ασφάλισή μας από επενδυτικές δραστηριότητες.

Η ασφάλιση είναι υποχρέωση της εργοδοσίας και του κράτους της. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε να μας πείσουν να πληρώνουμε ξεχωριστά για την ασφάλισή μας, γιατί πληρώνουμε κάθε μέρα για τα κέρδη του κεφαλαίου. Σύνταξη και περίθαλψη δεν δικαιούται να έχει όποιος έχει πληρώσει εισφορές, αλλά όποιος έχει εργασθεί, όποιος έχει παραγάγει για την κοινωνία. Απαιτούμε από το κράτος, που πρεσβεύει την «ελεύθερη» οικονομία, τον ανταγωνισμό και το καπιταλιστικό θαύμα, να εξασφαλίσει τώρα και όσο ακόμα έχει τη διαχείριση της κοινωνίας αξιοπρεπή διαβίωση εργαζομένων και συνταξιούχων.

Ο διαχωρισμός των ασφαλισμένων θέλει μεγάλη προσοχή και μόνο τους εργαζόμενους δεν συμφέρει. Πόσοι από τους ελευθεροεπαγγελματίες («αυτοαπασχολούμενους») είναι στην πραγματικότητα μισθωτοί και πόσοι εκτός από αυτούς στην πραγματικότητα είναι εργαζόμενοι, που αμείβονται με το κομμάτι ή με το τετραγωνικό μέτρο; Ένα μαζικό κίνημα που θα κατανοούσε τις παραπάνω παγίδες θα απαιτούσε να υπαχθούν σε ένα ενιαίο κρατικό σύστημα ασφάλισης όλοι οι πολίτες, ακόμα και οι βιομήχανοι και οι τραπεζίτες (για να εξασφαλίσει αξιοπρεπή διαβίωση σε όσους χάσουν τις επιχειρήσεις τους σε προχωρημένη ηλικία, λόγω του ανταγωνισμού, ή του σοσιαλισμού). Όμως σήμερα, κάθε συζήτηση για ενοποιήσεις με βάση αναλογιστικές μελέτες και διαχωρισμούς σε κατηγορίες, σε συνδυασμό με «αυτοδιαχείρηση», περικλείει όχι μόνο απειλή εξίσωσης προς τα κάτω αλλά και ανάληψη ευθύνης για ένα ασφαλιστικό σύστημα, που θα είναι πάντα ελλειματικό, γιατί όσο το κεφάλαιο έχει την εξουσία και νομοθετεί, πάντα θα το απομυζά, με τους τρόπους που όλοι γνωρίζουμε μέχρι σήμερα και άλλους που διαρκώς θα επινοεί.

ΜΙΣΘΟΙ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ

Και ενώ οι διεκδικήσεις του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών για καλύτερες αποδοχές δεν έχουν ακόμα ικανοποιηθεί, οι μηχανικοί, και κυρίως οι νέοι, φαίνεται να αγνοούν ακόμα και τα κεκτημένα εργασιακά δικαιώματά τους, που παραβιάζονται κάθε μέρα.

Η ελαστική μορφή απασχόλησης με δελτίο παροχής υπηρεσιών, που αποτελεί ένα μοντέλο εξαρτημένης σχέσης εργασίας, είναι πολύ διαδεδομένη εδώ και χρόνια στους αρχιτέκτονες και ειδικότερα στους νέους. Με την πρόσφατη δικαστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αναγνωρίστηκε και νομικά ότι η συλλογική σύμβαση εργασίας, που ισχύει για τους μισθωτούς τεχνικούς, ισχύει και για αυτούς που αμείβονται με Δελτίο Παροχής Υπηρεσιών. Αυτό δίνει τουλάχιστον τη δυνατότητα σε αυτούς, που αμείβονται με Δελτίο Παροχής Υπηρεσιών να έχουν ένα πλαίσιο διεκδικήσεων της αμοιβής τους,που σήμερα έχει και νομική ισχύ.

Πώς όμως αυτό μεταφράζεται στην καθημερινή μας ζωή;

1. Βασικό ωρομίσθιο:

Με βάση τον πίνακα της ισχύουσας συλλογικής σύμβασης το ελάχιστο ωρομίσθιο για σταθερή απασχόληση, όταν δεν καταβάλλονται χωριστά τα δώρα, μπορεί να υπολογιστεί ως εξής:

Βασικός μισθός x (14/12)/167, όπου 167 οι μέσες ώρες απασχόλησης το μήνα.

Το βασικό ωρομίσθιο προσαυξάνεται, κατά περίπτωση, με τα επιδόματα, που σημειώνονται στον πίνακα της συλλογικής σύμβασης.

Στο παραπάνω ωρομίσθιο περιλαμβάνονται και το δώρο Χριστουγέννων (1 μισθός), του Πάσχα (1/2 μισθός) και το επίδομα αδείας (1/2 μισθός).

Σημειώνεται ότι με το ίδιο ωρομίσθιο πρέπει να πληρώνονται και οι μέρες της άδειας x 8 ώρες τη μέρα.

Όταν καταβάλλονται χωριστά τα δώρα, το ελάχιστο ωρομίσθιο είναι:

Βασικός μισθός (με τα επιδόματα)/167

2. Υπερεργασία - Υπερωρίες:

Πάνω από τις 40 ώρες εβδομαδιαίως για πενθήμερη απασχόληση το ωρομίσθιο προσαυξάνεται ως εξής:

έως 5 ώρες επιπλέον απασχόλησης: 25% (υπερεργασία)

από 6 έως 120 επιπλέον ώρες: 50 % (υπερωρία)

πάνω από 120 επιπλέον ώρες και Κυριακές: 75%

Σχετικά με την κυριακάτικη απασχόληση πρέπει να δοθεί αναπληρωματική μέρα ανάπαυσης μέσα στην επόμενη εβδομάδα.

3. ΤΣΜΕΔΕ:

Και στους μισθωτούς, που αμείβονται με Δελτίο Παροχής Υπηρεσιών, πρέπει να καταβάλλεται η εργοδοτική εισφορά για το ΤΣΜΕΔΕ, ώστε να μπορούν οι συνάδελφοι να πληρώσουν από αυτήν την εξαμηνιαία συνδρομή τους στο ΤΣΜΕΔΕ, για το οποίο θεωρούνται ελεύθεροι επαγγελματίες.

Στην περίπτωση της μισθωτής εργασίας με δελτίο παροχής υπηρεσιών, ο εργοδότης κερδίζει από εργοδοτικές εισφορές, που δεν καταβάλλει, ακόμα και στην περίπτωση που πληρώνει όλη την εισφορά του εργαζομένου στο ΤΣΜΕΔΕ.

Η παραπάνω ανάλυση ελπίζουμε να χρησιμεύσει ως ένα διεκδικητικό εργαλείο για τους μηχανικούς, που αμείβονται με Δελτίο Παροχής Υπηρεσιών. Παρόλα αυτά όμως ο αγώνας για σταθερή δουλειά με συλλογικές συμβάσεις πρέπει να είναι συνεχής. Συνεχής επίσης πρέπει να είναι και η προσπάθεια για την τήρηση των ελάχιστων αμοιβών των μηχανικών, ανεξάρτητα με τον τρόπο πληρωμής, αφού ακόμα και στους αμειβόμενους με μηνιαίο μισθό πολλές φορές δεν τηρείται η συλλογική σύμβαση και ακόμα περισσότερο δεν πληρώνονται οι υπερωρίες.

4. Παραθέτουμε ένα σύνηθες παράδειγμα νέου μηχανικού μισθωτού (πρώτης τριετίας):

α. Ώρες απασχόλησης: 10 ώρες την ημέρα και 6 ώρες τα Σάββατα.

Άρα 167/8 x 10 = 209 ώρες και 6 x 4 = 24 σύνολο 209 + 24 = **233** ώρες το μήνα

β. Μισθός: **1.000 €** καθαρά

Διαιρώντας τον καθαρό μισθό με τις ώρες, χωρίς (!) να λάβουμε υπόψιν τις υπερωρίες έχουμε ωρομίσθιο: 1000 / 233 = **4,30 €/ώρα**

Λαμβάνοντας υπόψη τις υπερωρίες έχουμε: 233 – 167 = 66 ώρες υπερωρία

Άρα 167 + 66 x 1,5 = 167 + 99 = 266 ώρες

Το ωρομίσθιο λοιπόν είναι πραγματικά: 1000 / 266 = **3,75 €/ώρα**

Ενώ το ελάχιστο ωρομίσθιο, χωρίς μάλιστα επιδόματα, σύμφωνα με τη σύμβαση είναι:

1195,35 x (14/12)/167=**8,35 €/ώρα** (με τα δώρα)

ΟΥΔΕΝ ΣΧΟΛΙΟΝ!